

pra. n. 132. Novarius ad pragmat. Regni Neapol. collect.

222. n. 18. & collectan. 223. num. 31. Tandem vaillallum Baronis contumacem contravenientem praecptis Magnae Curiae, vel Regiae Audientie violentemque eorum tribunalum banam, receptantemque adversus eam bannitos a prædictis tribunibus, non debere remitti ad Baronem, sed ejus caufam remanere apud Regia tribunalia offensa, docet Franchis dicta decif. 470, dicens id esse receptum confutudine semper approbata apud Sac. Conf. quam sententiam videntur amplexi Chassanæus in catalogo gloria mundi, 5. part. considerat. 24. num. 19. Surdus cons. 152. lib. 2. Menochius consil. 604. lib. 7. Nattaz cons. 580. num. 14. 17. & seqq. Amadeus a Ponte de laudemiss. q. 24. ex nu. 27. Capiblances in dicta pragmat. 8. p. 1. ex num. 213. & 216. & 2. par. ex n. 130. de Baronibus, tametsi in contrarium inclinet. Rovitus in pragmat. 1. n. 14. de receptator. malefact. & in pragmat. 2. n. 23. ubi de delicto. quis debet conveniri. Mastrillus de Magistratis, lib. 4. cap. 16. n. 282. & 283. Neque enim æquum est Judicem requiritum esse instrumentum vindictæ re quirentis, ejusque injuriis, & violentiis cooperari, conivereque in satisfactione faventis animi, cum cognoscit pœna non irrogare indignationem, non iustificare zelum, sed solam duritiam continere, idque probat elegans textus in l. se pariter 9. versic. quod si ad huc, ff. de liberali causa.

Limita sexto, ut remissio locum non habeat, quod reus remittendus petitur ad locum longe distarem: veluti si peteretur remissio ex Hispania, vel Italia ad Indianum Provincias sentit Angelus in l. non est dubium, num. 3. ff. de custod. & exhibit. reor. Avendanus respons. 40. n. 10. Azevedus in l. 1. n. 57. tit. 16. lib. 8. recopilat. Castillo dicta decif. 157. num. 20. lib. 2. Regens Tapia in pragmat. 1. n. 37. ubi de delicto quis debet conveniri, lib. 3. Juris Neapol. rubr. 6. Ex quo at inoleuisse practicam Sac. Confil. ut cum petitur à Barone remissio rei carcerati in carceribus Magnæ Curiae ad loca longe distanta in Regno, precipiat illi, ut eligat Judicem in civitate; quod in aliis quoque casibus fieri dixi numero præcedenti. Ratione redditu isti Doctores, quoniam ab una Provincia ad alteram distantissimam, dura, periculosa, & gravis esset remissio, & expensis magne fierent, ob quas evitandas multa in jure sunt statuta, ut in leg. mediterranea, 9. C. de amonis, & tribus, lib. 10. præfertim si plus habet dispendii translatio, quam esset pœna presenti ro infligenda; & in eo casu proculdubio ex ratione legis amplectenda esset hac limitatio. Ceterum contrarium vidi practicatum in supremo Indianum Consilio, à quo ex supplicatione Judicis delegati ab eodem Consilio, (ut paulo ante retuli) quidam adulterii reus carceratus in Regia Hispania Curia remitti jussus est ad civitatem Regum Peruanae Provincie tribus leucarum milibus, aut plus, ab ea distante, non obstante hujus limitationis doctrina, quæ in specie allegata fuit. Ea autem decisio ea ratione nisi potuit, ne esset in rei potestate examinare se à Judice delegato, specialiter ad ejus delictum puniendum, & extrahere adversarium in tam remotas Provincias ad litigandum, qui ex prædicta civitate ad regiam Curiam veniat satisfactionem injurie sua postulatur, maximis cum expensis, & instabat pro remissione, cum in Hispania testes delicti non adessent, nec ulli ejus probatio fieri posset. Ha & similes rationes potuerunt movere superemos illos Judices ad decernendam remissionem; præsertim cum non tractaretur de inferenda pœna pecuniaria, sed capitali, aut alia matri arbitrio, & potestati à lege delata, probato adulterio, ut constat ex Castella leg. 1. tit. 20. lib. 8. recopilat. quam fuerat antiqua lex fori, in l. 1. titul. 7. lib. 4. fori.

Limita septimo attento jure Neapolitano, ut remissio locum non habeat, cum reus est publicarum viarum graffator, latro, & distributor, barbato nomine, qui remissione denegata à quocunque Judice puniri potest. Ita statuit in pragmatica quinta Caroli Quinque Imperatoris, ubi de delicto quis debet conveniri, notat ad eam Regens Rovitus ex num. 1. qui ibi num. 3. sublinitat in Neapolitanis, Franchis, decif. 142. Regens Tapia in pragmat. 1. num. 38. codem titulo, lib. 3. Juris Neapol. rubr. 6. Novarius ad pragmat. Regn. Neapol. collectan. 229. num. 1. & seqq. qui sublinitat duobus modis. Et extende limitationem, ut procedat etiam in latronibus, qui more piratico in mari deprædantur, juxta egregiam animadversionem Regentis Fulvii Constantini in l. unic. num. 11. C. de classici, lib. 11. sequiti Vincentium de Franchis dicta decif. 142.

Tandem circa hæc oportet animadvertere remissiōnem cum petitur, faciendam esse expensis accusatoris, si ille eam petierit, aut eo instantiæ fuerit à Judice loci delicti postulat; aliqui si ex officio petatur à Judice requirente, ille, qui remissionem petet, ex publico arratio, ejus expensis subministrabit. Ita sentiunt Baldus in cap. nonnulli, 28. num. 19. de rescript. & in §. si Judex, n. 1. de pace tenenda, & ejus violator. Isto in l. a Divo Pio 1. & sententiam Rome, n. 2. ff. de re judicat. Afflictis in conf. Capitaneorum, num. 13. lib. 1. rubr. 41. Follerius in confit. Capit.

Capitaneorum, num. 72. Covarruvias in practic. d. cap. 11. num. 11. Franciis decif. 332. numer. 4. Boerius decif. 303. num. 12. Borellus ad Bellugam in speculo, rubric. 11. §. ex quo prediximus, in additione, limitat. 29. Ursillus ad Afratibus, decif. 71. num. 2. Regens Tapia in d. pragmat. 1. n. 51. ubi de delicto. Probatur ex generali doctrinæ, actum ejus expensis esse expedientum, cuius causa geritur, seu expensis petentis eum actum fieri, l. sed etiæ hereditas, §. 1. ubi notat Baldus num. 1. ff. ad exhibend. l. cum sepe, 17. Cod. de erog. militar. annon. lib. 12. traduit Menochius de arbitriariis, lib. 2. centur. 3. causa 228. num. 5. Messia in pragmatica taxapani, conclusione prima, num. 68. Franchis ubi supra, num. 3. Parladorius lib. 2. rerum quotidianarum, cap. final. 5. pars. §. 10. n. 28. Riccius collect. 11. 15. Quod vero ex officio petens Judex remissionem expensas ex sibi rationibus subministret, probatur ex textu in l. mulier, in opus, 6. ff. de captivis, & postlim. revers. At jure Regio Castella ex l. 3. in fine, titul. 16. lib. 8. recopilat. statutum est has expensas ministrandas esse ex bonis delinquentis, si bona habeat; alioqui ab accusatore pro remissione instant; quod si neuter habeat bona, prostandas esse ab atrario ejus loci, ubi capitulatur reus crimini. Ad quam sententiam etiam jure communi accedit Caravita ritu 235. ex num. 13. Molinus de brachio seculari, cap. 47. Farinacius in praxi dicta question. 7. num. 39. Tecianus tractatu criminali, lib. 4. cap. 19. num. 19.

866 Reliquum erat, ut hoc loco ageremus de remissionibus, quæ petuntur allegata exceptione fori declinatoria, circa quas nihil hic dicendum occurrat, præterquam quod cum illi omnes qui gaudent foro privilegiato, quos retulimus questione præcedenti, capiuntur à Judice incompetenti, vel ab eo proceditur criminaliter adversus ipsos, ipsi solent allegare suum privilegium, juxta textum in l. si quis ex aliena, 5. & ibi tradita à Doctribus, ff. de judicis, & in l. ex quacunque, 2. ff. si quis in j. vocatis non jerit, & cum ipso constat, remittuntur ad suum legirimum Judicem: hoc generale. Ceterum quoad remissionem Clericorum, præfertim ordinibus minoribus initiatorum, ad Ecclesiasticos Judices, nihil novi dicam: decrevi enim me non disceptatorem, & censem, sed historicum, & relatorem dumtaxat gerere. Juxta Castellæ præmix, cum agitur de remittendo Clerico, & questione clericatus ad effectum remissionis, servatur decisio textus in cap. si Judex laicus, 12. de sentent. excommunicat. in sexto, cum traditis à Covartuvia in practic. cap. 33. ex num. 1. Paz in praxi, tom. 2. prælud. 2. num. 9. Azevedo in l. 1. num. 53. & 54. titul. 16. lib. 8. recopilat. Gutierrez lib. 1. pract. quest. 6. num. 2. Bovadilla, qui ceteros allegat lib. 2. politice, cap. 28. num. 106. Cancer variarum resolutionum, par. 2. cap. 2. num. 129. quæstio enim clericatus, & immunitatis agitatur coram Ecclesiastico Judice, qui cognoscit an sua sit jurisdictione. Quia in re manifeste lapsus est Augustinus Barbosa post hanc scripta editus in collectanea ad dicit. cap. si Judex laicus, num. 3. dum Hispania tribuit usum contrarium, & opinionem contrarium Covartuvia, qui loco citato aperte testatur Castellæ practicari textum prædictum canonicum. In Gallia tamen hoc non ita servatur, imo quæstio de clericatu ad effectum remittendi Clericum, agitur coram seculari Judice, qui judicat remittendum, vel non remittendum, ut tradit Guido Papæ dec. 138. & alii; idem servari in Ducatu Mediolanensi refert Clarus lib. 5. sentent. §. final. qu. 36. num. 21. item in Regno Portugallie, juxta ordinaciones ejus Regni, lib. 2. tit. 1. §. 15. refert Barbosa in leg. Tertia, 35. n. 31. ff. solut. marimon. idem similiter observatur in Regno Neapolitano, ex ritu 235. & ibi notat à Caravita, ex num. 4. Tapia ibidem, lib. 1. Juris Neapol. sub rubr. 3. Vincentio de Franchis decif. 189. ex numer. 1. decif. 329. ex numer. 4. & decif. 463. numero 3. & ibidem Addentibus, Vivio decif. 512. ex n. 13. lib. 3. qui ritus teste est in viridi obseruantia receptus quotidiana præxi a nemine ignorata. Hujus autem præxis rationem elegansissimum reddit Barbosa in d. Tertia, ex num. 29. & dicto numer. 31. & seqq. ad 37. camque defendit esse conformem juri canonico, & derivatum ex decreto Tridentini Concilii, sessione 23. decreto de reformatione, c. 6. & ex bullis Pontificis, indultis Regibus Portugallie, quarum similes concessas esse constat Regibus Castella, Gallia, & Neapolis; de bullis Regum Castella meminit l. 1. & titul. 4. lib. 1. recopilat. Covartuvias in practic. cap. 32. n. 1. Ayendanus de exequenda mandat. prima

## SUMMA SECTIONIS TERTIAE.

867 R Eferuntur Doctores tractantes de preventione.

868 De ea propontur quatuor difficultates.

869 Traditur preventio definitionis.

870 Preventio est duplex, alia à Judice, alia que fit à parte.

871 Preventio Judicis, aut est verbalis, aut realis.

872 Preventio locum habet inter Judices habentes partem jurisdictionem in solidum circa aliquam causam.

873 Precedens regula ampliatur undecim modis remissive.

874 Limitatur duodecim modis, remissive.

875 Preventio potest considerari quoad diversos effectus, & quoad quem considereretur in preventi.

876 Preventio non inducitur ex sola productione libelli actus.

877 Per mandatum Judicis describenda inquisitioni, aut inquisitionem ipsam registratam non inducitur preventio.

878 Per summariam delicti probationem, inducitur preventio, ex multorum sententiæ, sed contrarium est verius.

879 Per citationem verbalem legitimam fit preventio.

Mandatum de in j. vocando, nisi sequatur citatio actualis, non inducit preventio quoad effectum preferendi Judicem, sed solam quoad effectum perpetuandi jurisdictionem, quod tamen limitatur ibidem, relata decisione Sacre Confessionis.

- Ex acta nullo, nullus sequitur effectus.
- 880 Citationem, ut inducat preventionem, non oportet esse trinam, aut peremptoriam, sed satis est esse unicam.
- 881 Per citationem realem, seu capturam personae, inducit preventio. Fortia est actus facti, quam verbi.
- Per citationem verbalem, dicitur preventa causa, per realem vero, persona.
- 882 Captura facta propria auctoritate, etiam licite, non inducit preventionem.
- 883 Citatio realis facta prius ab uno Judice, quam ab altero satis verbalis, preferitur verbalis.
- Cum eodem tempore sint duobus Judicibus citatio verbalis, & realis, preferitur realis.
- Item cum sumus in dubio, quoniam fuerit prior.
- 884 Citatione verbali precedenti realem, preferitur realis, secundum communorem, & veterem sententiam.
- 885 In contraria sententia, qui fuerint, immo preferendam verbalem reali.
- 886 Prior sententia Rebus publicis est utilior, & in Regno Castella lege approbata.
- 887 Preventio efficacior, etiam si posterior, vincit priorem preventionem minus potenter.
- 888 Citatio realis facta in fraudem prioris citationis verbalis, non est preferenda verbali.
- Captura affectata non iuratur ad preventionem.
- Beneficia juris affectata, prodeunt non solent.
- 889 Per confessionem in iudicio criminali factam fit preventio.
- 890 Citatio personalis inducit preventio, comparatione citationis facta domi, si utraque facta eodem tempore.
- 891 Judex procedens per accusationem, preferitur JUDICIUS prius procedenti per inquisitionem ceteris partibus.
- Accusatio est remedium ordinarium, inquisitio extraordinarium.
- Remedium extraordinarium cessat accidente ordinario.
- Jure Castella non potest procedi via exequitativa sine citatione.
- 893 Actus Judiciale necessarii ad viam exequitativam, ut legitime siant, debent fieri a Judice competente.
- Causa naturalis prevaleat accidentali.
- 892 Praeceptum Judicis jubentis reum non recedere ab aliquo loco, quoniam vult venire ad eum visitandum, vel inquirendum, inducit preventio.
- 893 Ex citatione prius facta inducitur preventio, non ex sententia prius lata.
- 894 Præveniens causam circa mandatarium, vel unum ex multis delinquentibus, censetur eam prævenire contra mandantem, & alios eius delicti factos.
- Cause contingenit non est dividenda.
- 895 Procedens pro delicto graviori, preferatur Judicis procedens prius pro delicto leviori.
- 896 Data paritate temporis inter Judices citantes, quis preualeat debet, remissive.
- 897 Obligatio guarentigia, aut panes acta, an inducit preventio, remissive.
- 898 Primus effectus preventio est, ut per eam perpetuetur iurisdictio delegati.
- 899 Secundus effectus consolidandi omnem jurisdictionem, quam habent plures Judices, & eam appropriare convenienti.
- Non potest sapienter quari de delicto ejusdem, non que unus reus coram diversis Judicibus vexari.
- Judicis finem habere debet, ubi initium.
- Regulare est, ut qui prævenit, preferatur in pari causa, & deciditur quæstio de palustris, & salmis sibi occurrerentibus in angusta via.
- 900 Processus urinique Judicis valet, non opposita preventio exceptione.
- An possit quis sapienter pro eodem delicto puniri a diversis Judicibus, remissive.
- 901 Consummatio apud Judicem prevententem, non potest iurare se exceptione preventio, coram Judice prævento.
- 902 Si consummata se fessat coram præveniente purgata
- contumacia, & refectis expensis excede poterit se iurare exceptione preventio.
- 903 In crimen heresis non obstat exceptio preventio, quominus possit procedi a diversis Judicibus contra reum.
- 904 Alia limitationes, leg. ubi acceptum, ff. de iudicis, remissive.
- Preventus Judex si nolit obsequi inhibitioni preventientis, quibus remedii sit utendum, remissive.
- 906 Facta preventio non potest reus, neque actor, altero invito, forum mutare, quoad item capitam, & preventam.
- 907 Clericus, aut Religiosus, aut Miles, aut Scholaris, aut miserabilis, aut Neapolitanus facti, post preventam causam, non gaudens foro privilegiato.
- 908 Factus Clericus post citationem realem non gaudet privilegio fori quoad personam.
- 909 Clericus factus post delictum, & carcerationem, existens extra carcera sub fidejussione, aut fugitivus, gaudet privilegio fori quoad personam, & referuntur decisiones Sacri Consilii.
- 910 Laico obligato sub guarentigia, facto Clerico, cuius Judicis mandato, obligatio fit exequenda, & in quo foro.
- Conveniendum esse reum coram Judice, cui subiectabatur tempore obligationis contractus qui senserint.
- 912 Si delictis insufficiunt tempus delicti commissi, & status delinquendi, eo tempore, ad dignoscendum, quis sit futurus legitimus rei Judex.
- 913 Reum convenientium esse coram Judice, cui subiectatur tempore exequitionis petitio, senior sententia.
- Obligatio panes acta non potest exequitioni mandari in Regno Neapolitano sine prævia accusatione, neque liquidari instrumentum sine prævia citatione.
- 914 Iure Castella non potest procedi via exequitativa sine citatione.
- 915 Actus Judiciale necessarii ad viam exequitativam, ut legitime siant, debent fieri a Judice competente.
- 916 Preventio est actus judicialis.
- Nec potest quis eximere se anticipate a iurisdictione futura,
- 917 In contractu guarentigio alia persentent ad essentiam contractus, alia ad exequitionem.
- 918 Obligatio guarentigia revera est actus extrajudicialis.
- Refertur deciso Sacri Consilii.
- 919 Ex obligatione panes acta, vel guarentigia, non inducitur preventio, etiam si possit exequitioni mandari sine ullo alio requisito.
- 920 In presenti articulo a pari procedunt iurisdictio secularis & ecclesiastica.
- Referuntur deciso Sacri Consilii.
- 921 Obligatio guarentigia aequaliter rei judicata, quod vim exequitativam, non quod alios efficit.
- Obligatio guarentigia non reddit rem litigiosam.
- Vix exequitativa ex obligatione guarentigia prescribitur diverso tempore, ac vix exequitativa ex sententia.
- 922 Ex sententia non inducitur preventio.
- Falsum est, reum esse convenientium coram eo Judice, cui subiectabatur tempore contractus.
- 924 Quod impontandam penam inspicendum est tempus delicti, non sententia.
- Quod legitimandum vero iudicium inspicendum est tempus morte litis, seu citationis.
- Sola commissio delicti non eauat preventio.
- 925 Sententia lata a seculari adversus laicum, qui ante exequitionem fit Clericus, an sit mandanda exequitioni a laico, vel exequitur debet remitti ad Ecclesiasticum.
- 926 Exequitionem remittendam esse ad Judicem, cui reus subiectetur tempore exequitionis, qui senserint.
- 927 Verius est, exequitionem posse fieri a Judice, qui sententiam tulit legitime.
- 928 Quandoquaque iurisdictione Judicis confirmatur quoad cognitionem.

## Disputatio II. Quæst. VII. Sect. III.

- cognitionem, censetur confirmata quoad exequitionem.
- 929 Si lata sententia iurisdictione Judicis cessaret, preventio nullum haberet effectum.
- 930 Translata possessione rei litigiosa, in tertium gaudentem privilegio fori, an possit idem Judex, qui sententiam tulit, exequitioni mandare.
- Distinguantur tres casus.
- 932 Sententiam latam contra reum, qui dolo desit possidere, non posse exequitioni mandari contraterium possessorum, ejusdem iurisdictionis, sententia Bartoli, & aliorum.
- 933 Verior est in hoc articulo pars affirmativa.
- 934 Judex, qui sententiam tulit, non potest eam exequitioni mandare aduersus novum possessorum rei litigiosae, subiectum alieno iurisdictione privilegiatae.
- Caput Regni, Conventus, non habet locum contra Clericorum successorem in possessione rei litigiosae.
- Instantia non transferitur in singularem voluntarium successorem.
- 935 Ex translatione rei litigiosae, dominum non transferitur, verum transferitur possesso.
- 936 Sententiam latam a laico Judice posse ab eodem exequitioni mandari propria auctoritate aduersus Clericum successorem rei litigiosae, qui senserint, & referuntur quadam decisiones Sacri Consilii.
- Cum constat Clericum esse possessorum, non fit exequitatio a laico; secus si sit exequitatio in re existente laici dannati, per sententiam secularis, quam ipse laicus crederetur possidere.
- 938 Cum successor in re litigiosa est subditus alteri Judicii ordinario, quid dicendum, & resolutur sub distinctione.
- Heres Clericus succedens post item ceptum cum defuncto laico, alligatur instantia capta.
- 940 Perempta instantia nova lis inchoanda est coram Judice privilegiato rei, qui poterit petere se ad suam Judicem remitti.
- Id habet locum, sive duret is, cum quo facta est preventio, sive succedit heres.
- Etiam si perempta instantia revocatur per insufficiendum spiritus vita, remittendus est reus ad forum privilegiatum acquisitum post ceptum iudicium, ante vel post peremptionem instantia.
- 943 In tribunalibus inferioribus Regni Neapolitani, instantia civilis darat triennio, criminalis non perimitur.
- In tribunib[us] Ecclesiasticis instantia non perimitur, in causis civilibus introductis in Sacri Consilio instantia non perimitur.
- In consistorio Principis instantia durat perpetuo.
- Facta semel monitione ad dicendum instantia redditur perpetua, & immortalis, quidquid alii sine fundamento dicant.
- 944 Privilegium fori post item ceptum supervenientis, adquisitum ex facto, vel industria privilegiati non iuratur, secus si superveniat ex concessione Principis motu proprio facta, & quomodo id accipientum, remissive.
- 945 Finita prima lite cessat effectus preventio, & reus in nova lite convenientius est coram Judice competenti.
- Clericus obtinens sententiam a seculari in concursu creditorum, & solutionem debiti cum cautione de restituendo, si conveniatur, pro avocanda pecunia soluta, vel possessione, an coram seculari, vel coram Ecclesiastico debeat conveniri?
- 947 Cum agitur de revocando decreto late in favorem Clerici remedio appellantis, militaris, ant refrigeriorum, causa tractanda est apud tribunal secularare.
- Sententia Sacri Consilii habet exequitionem paratam, instar sententie Prefecti prætorio.
- Remedium appellantis, & similium, non devolvit causas, ex una iurisdictione in aliam.
- Causa appellantis est eadem cum prima causa.
- Durante appellacione, supplicatione, nullitate, aut refutacione contra sententiam, censetur continua prima lis, & non esse finita.
- 948 Instantia appellantis quomodo sit diversa.
- PRAEVENTIONIS materiam late, & ex professo tractant Legistæ in leg. cum quadam, 19. in principiis de iurid. omn. jud. in leg. si quis postea quam 7. ff. de iudicis, & in l. si pluribus, 33. ff. de legat. 1. Canonista in cap. proposuisti, 19. de foro compet. Marianus Socinus latissime in d. cap. proposuisti, ex numer. 7. Bossius diversorum tractatuum, tit. de foro compet. ex n. 79. Decianus tr. crim. lib. 4. c. 20. 21. & 22. & Farinacius in præx. qu. 7. ex n. 52. Scaccia de iudicis causarum civilium, & criminalium, c. 12. ex n. 57. Barbosa in d. leg. si quis postea quam, ex n. 6. Tuscanus liter. P. conclus. 646. cum seqq. Mascalus de probationibus, conclus. 1233. preventio, Antonius de Matthæis de rogatione iuridict. ex n. 32. tom. 3. tr. 1. p. Azevedus in l. 10. ex num. 1. tit. 13. lib. 8. recop.
- Occurrunt vero circa eam examinanda quatuor difficultates. Prima, quid sit, & quotuplex? Secunda, inter quos Judices, & quando preventio locum habeat? Tertia, ex quibus actibus inducatur? Quarta, quos effectus operetur? quibus expeditis absolvemus sectionem istam.
- Circa primam dicendum est, preventio judicalem, de qua loquimur, esse anticipationem, seu præoccupationem usus iurisdictionis alicuius Judicis circa causam aliquam antequam aliud Judicem circa eam iurisdictione utatur. Atque hæc est melior preventio definitione, quam tradit Marianus Socinus in d. c. proposuisti, num. 7. vers. circa primum, qui definit preventio per effectus suos, quem sequitur est Marta de iurisdictione, 2. part. cap. 2. num. 2. Consonat autem nostræ definitioni Decianus d. cap. 20. num. 1. & Calvius in lexico, verb. preventio, ex Prætejo, & Azevedus ubi supra, numer. 2. & 3. Dicuntur